

ΕΠΙΣΤΡΟΦΙΚΟΣ ΦΑΚΕΛΛΟΣ

Κον 'Αλ. Κερσόπουλο. — Τό έργον δις έγρασαν, άλλ' έξέδωκεν ενόν. Φρονημας ότι ή γλωσσική ένδοτος είναι εκ των πρωτίωντων ζων της έντονηζιάς. Περι της ικανότητας βρωμό σβέλλου άμφαβαλλον. — Διημυμυ-θήσεται.

Αφ Μ. Ζ. Βουκομαφέτιου. — Συγγράμα δις ά-γην. Τρέψαντες παν' ατόνα.

Αφ Β. Π. Πορφυριδιαν. — Έλτέθησαν, εδχαρ-τούσαν.

Αφ 'Αλμ. Ν. Εύμυλν. — Ηρό πολλοί Σς έγραφα και οδομάν άπόνησαν Διοβον. Διαι: ή ρήσις έν'ά-λάβαται την έντονηζην; Γράφεται, φιλότητ, όσα άνη-συχώ περι βρωμό. Χρήματα. Διήθησαν, εδχαρτηθέν έθραδα.

Αφ Β. Α. Αερισσόδν Κύπρου. — Εδχαρτωθί δις

— Γράμμα, κλεισται τής όρας και Διθεσι εις την οίσιαν μου, είναι ή πρσίττισσα. Οζ άμλ'ήσω εις τίν έργατικιστον περι του ήρω'σμου σου.

Την στιγμήν άδειαν λυσισθής άνωμας παρήσθη προς βροβάν το κερανοδόλου νίρος. Εωθεσι τής βροχης έ-πλήσαν τή πρσίττισσα του φρέγιου; λαού, ό άήρ ώς πλινγι' άνέτηκε δις μέσου των δένδρων, άλλ' Α λαμ-πρός φως της πενηταστής όφάνη εκ νέου λάμπων εις τίν έρτίοντα.

— Ο ήρος Πατήθ όφ έπληρ παρέκλιπεν εις τήν οί-σιαν μου, είναι ή πρσίττισσα και άσπας όθειαι να προ-σωχηθί, εκ Αθβ.

Πολύ εύθως ήκολούθησαν. Εδχαρτωθί άλίγοι μένου ειζον πληγωθί και ολίγοι έγαν άποθίον, όσοι οι βρωμο είναι τόνον φιλόφρονα, όσα τόνον οι φούγιουσις έ-φρονησι να πώσιον τούς πίντουτας.

Καδ' ήν στιγμήν εισήλθον εις το μέγαρον της πρσι-κλήσιος πρσίτη αούθ και κατόπι διος οι άλλοι έστρα-φον το βλέμμα προς τόν πληγιέντα ναθ, όστις ίσταντο εν όρκο, μετά διακρών εδχαρτωσόντες προς τόν όθόν τόν διασωσάντα αούθός εκ της ροβίθης και προαναθός καταστραφής. 'Αλλ' άεφίθως τήν στιγμήν άένανθ ό προάλλος έστραφένθ, ένθ έδχαρτωσόντες κρσίτες θέσιμας τήν γην. Κραυγή άπεθήσαν άπό έλα τή στήθ. 'Ολο-λοι όθωθ ό δόλιος άποσπασθείς κατέκτανεν ένθός του ναού και εις τήν όθόν του νίρος μένον κοποροθό ήγέρσεται (1)

'Οσα βρωμό και ζωηρά χαρά εις όλας τής καρδιάς έκεί τή βαμωσθή άνωσόνος όλου τού πλήθους! Πώς άι

(1) 'Ιστοριανός.

συνταχθείς διαθέσει, εις εκ πληροτάτα άναποκρίνομαι. Συγγράμα δις γλαφυρόν γραφέ. Δίν έθρομίσται όχι δι' άλλο τι, άλλ' ίνα μή έπανήλωσαν εις τήν πρό-σων μακρην συζήτησιν, ήρ, φαίνεται, δις εν εββατ. 'Αλ-λος τε, προς σς; δις έθρομίστα καθ' έθρομίστα. Γράφε-ται άλλο τι και προβίσιμα θεί το δημοσιόσωμα.

Κον Ι. Χ. 'Ιωάννινα. — Οθίν έλδομαι παρ' ό-μων άπό τέρου το ήθρος, και άπομωθόμεν μάστιχα τήν συναρχαίαν βρωμό. 'Ασ μάστιχα οι άμλ'ήσται άσχαίλαι έθν; μή άμλ'ήσται, όθι ος; έθραφον προς πολλοθ έρωθόνα; Κατά ή γραφή σας ίστέθη.

ΤΥΠΟΣ Ν. Γ. ΚΕΦΑΛΙΑΟΥ
Γαλαξί, ώθ; Πιλόθ, άρ. 12.

μάστιχα έσπρηγον έκεί της καρδιάς τή τάνα τον, έννα ήλάνθη ή θεία έργή! Τής παρακλήσιος παρατωθί-σται, ένθ ό έθρος προέσται τόν σταυρόν εις άσχαίλαι, φωνή τις άπέτηχε; άνά μέσον του πύθρους.

— 'Η έθρομίσται κα'είται!

Αι φλόγες έζήθησαν άπό τίν παρθέρων. Τίος έ-σπυριαν ν' άποθίονται τήν κυρτάθ.

— Όχι, ένέκραθην ή πρσιθήσιμα μαγαλοκρσίτις. Προπαλάται τής οίσιαν σου. 'Η έθρομίσται κα'είται ένθός ό θεός τή θεία. 'Ας εδχαρτωθίμεν ένθός έν έθρον να κλεισώμεν όσα εν άνθροπίνον έθρα. Οθι ος; καίσιον έθρον έθρομίσται ναθ.

— Ο κρσίτις ή άι λαμωσθή έσπρη μετρίσαν το πύρ; Οθίος γρσίτις. 'Αλλ' αι φλόγες τής παρακλήσιος άνωθίνον προς τόν αήθρον καταρά ήρ και όφθαλ οι γρσίτις άμλ'ήσται λαμωσθή λαμωσθή.

'Η Ματρώνια έβλατι λυπηρόθ, 'Η 'Αουρίτα έκωφεν έκ' αούθ; μετά γλυκίστου.

— Γισοφίος; τή είπεν.

— Όχι, έκείθ μου κερατοθ, όχι, πτηνθ του πα-ρθέρου, άλλ' αιδώθμαι ότι ποθί πλίνθ ένθ όθ έθρον-ός να πρσιττισται ός άλλος, και, βίβλας, αούθ με λαπει. 'Αλλ' ήν παρθέθ, θεοκαρθ μου, άρεθί όθι ος; βίβλας όσας και όθρας και τής όθι, τήν πρσιθή-σιν και σθ. Μή με συλλογίσται. . .

('Απο.Ιουθί)

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

ΕΤΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Έν Κων'πόλει τοθ Μαΐου 1808

ΑΡΙΘ. 5

Διευθυντάι ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ και ΕΜΜ. Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

έθου πούσωμαι τός Χάρτις καις Μουσας συγκοταμωθόν, εθίσιον συζήτταιν. Ήρ. 'Ηρ. Μαϊν. Στ. 678—5

ΑΙ ΠΛΙΝΓΟΙ ΤΗΣ ΤΕΛΛ ΑΜΑΡΝΑΣ

'Εν τή Μέση Αγιόντω παρ' τόν Νίλλον, εις πεδιάθ περιβαλλομένην υπό όρμον, κεινται τή έρτίσι τής Τέλλ' Αμαρνας. 'Η πόλις, ήτις έκασ-τό ποτι ένέπταθ, ήτο ίδρωμα του 'Αμενόριος. Ο-στις υπήρθε θεοκρσίτικος μεταρρυθμιστής, εκάθρηθ έθλ. να εισαγίθ νίαν μονοθεϊκήν ήλιολατρείαν. 'Ινα δις διατήρηθ το νέον θεοκρσίτικόν όθμοιρ-γημά του άναπρσίτσον άπό τών άλλων άρχαίων λατρείων, κατέλιπε τας πολυθεϊκάς θείας, όσοο μέχρι τούθ ήθρων οι κυρίαρχοι της Αγιόντου και μεταφύσαν εις Τέλλ' Αμαρνας, εις τήν όπ' αούθ πωσθί κτισθίται « Πλειόπολις ». 'Αλλή-το θρωθ του ήλιου (όστις έκάλειτο ό 'Αμέ-νορις) ταχίως ήμειλλε να ώχρησθ. Οι διαδόχοι του, μεταπρόθλαπτικε αούθ εις τήν άρχαίαν πολ-ύθεταν και μετά μεγάλου φανατισμού καταθώ-ξαντες τήν ήλιολατρείαν έπιστραφον εις θείας,

και ή Τέλλ' Αμαρνα ήγατα κρσίτικος ταχίως με-τεβλήθη εις σωρόν έρτίσιαν.

'Η κόνις και ή άμμος τών αίωνων κατέπεσαν έκεί τών έρτίσιων, τή όποια υπό τόν αήθρον ώ-ραθν της Αγιόντου έκιντο εν βίβλαθ έρημωθ. 'Επίρ τός 3000 έτών διήλθον δις τών έρτίσιων της Τέλλ' Αμαρνας, πριν ή οι άνιπλοισθί θεοκαρ-θι, όστις διατίλουν κεκομωθί, παρηγορηθί τών άνάστασι των.

Κατά το έτος 1887 φελλόθι σκάπτοντες τήν γην είηγαγον μέγαν άριθμόν πλίνθων, όποιοι ά-πανθίσι κατά γιλιάθ εν 'Ασσυρία και Βαβυλωνί-α. Τό όλικόν τών πωσθί έρτίσιων έπιγραφών έφάνθ άληθός παράθροθ, και έμναν άνετήγητου πρσίμα, πός έθλ. αι πλίνθω αούθι έρτίσιαι έκεί Αγιοντις κρσίτικόν ιδρώμα ήσαν κεκαλυμμένα με άσσυρικας σφραγισθίς γραφάς. 'Εν τούτοις τα-χίως ήγνώθη, όποιοι έζοχον εύρημα εύρον οι ά-ρχεις φελλόθι. Αι πλίνθω άπετίλουν όθόλαθρον άργατον έπιστολών, τός όποιας οι κυρίαρχοι της Βαβυλωνίας και 'Ασσυρίας, οι άγεμόνοι της Κύ-πρου, Συρίας και Παλαιστίνης ήγον ένταλάζει μετά του 'Αμενόριος και του προκαθούου αύ-

του. Αι πάλι-θε της 'Αμάρνας διακινούντι ότι περί τά μέσα της θυντάρας π. Χ. γυλιετριβής ή 'Ασσιακή γλώσσα — ως ή γαλλική κατά τους σημερινούς χρόνους— ήτο είδος διεθνούς γλώσσης.

Αι πολιτικοί αὐτοί πλίνθου, χάρις εἰς τήν γυναικοφάνιν ἐνός Μακίθνα, μετηνύθησαν κατά μέρος εἰς Ἡερολίαν; ὅπου ἀποτελοῦν τό κυριώτερον κόσμημα τῆς προσέφυξης τῆς ἰσλαμικῆς αἰδοῦσης τοῦ νέου μουσείου.

Αἱ πάλι-θεοὶ δὲν διαπραγματεύονται μόνον ζητήματα τῆς ὀφλητῆς πολιτικῆς, ἀλλὰ συγχρόνως παρέχουν καὶ σπάνις ἐκ τῶν ἰδιωτικῶν σχέσεων τῶν ἡγεμόνων ἐκείνου τοῦ καιροῦ. Οὗτω π. χ. οἱ ἡγέμονες τῆς Αἰγύπτου καὶ βασιλεῦσες εἰς πλείστας ἐπιστολάς διαπραγματεύονται συναικίως. Ὁ Αἰγύπτιος ἀρχιεὶς μίαν τῶν ἐπιστολῶν τοῦτον· ἐκείνου τὸ χροῖον· Ἄντὸν τὸν Καλλιμάχην, κόρημα τῆς βασιλοῦσας, τὸν ἀδελφόν μου· ὁ Μιμναῶσις (τοῦτο εἶναι ἐν ἐκ τῶν ἐκωνίμων τοῦ 'Αμνασίου), ὁ μέγας βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ὁ ἀδελφός σου. Σοὶ εὐχομαι υἱάται· εἰς τὸν εἰκόνη σου, τὰς γυναικίς σου, τοῦ υἱοῦ σου, τοῦς ἀλλοῦς σου, τοῦς ἱπποῦς σου, τὰ ἄρματά σου καὶ εἰς τὸς ἀνθρώπους σου ὡς πούτος εὐχραι υἱάται. Καὶ ἐγὼ ἔγω λάν καλῶς· ὁ εἰκόνης μου, ἂ γυναικες, αἱ υἱοί μου, οἱ ἀλλοί μου, οἱ ἱπποί μου καὶ ὁ λαοί μου ἔχουν λάν καλῶς καὶ εἰς χάραι μου ὡς πούτος λάν καλῶς. Ἢ εἰσαγωγή αὐτῆ ἀπαυτῆ καὶ εἰς πλείστας ἄλλας ἐπιστολάς.

Ἢ διπλωματικὴ συνεννόησις μεταξὺ τῶν διαφόρων αὐτῶν, κατὰ τὰς πλίνθους τῆς 'Αμάρνας, φαίνεται ὅτι ὑπερέκει λαν ζωρῶ. Ἐχουν πρό ἡμῶν ἐν διαβατήριον, τὸ ὅποτον φέρει μεθ' ἑαυτοῦ ὁ 'Ακίας, ἀπεσταλμένος τοῦ βασιλέως τῆς βασιλοῦσας εἰς Αἰγύπτον. Τὸ διαβατήριον τοῦτο περιέχει αὐτολεγεῖν τὰ εἴδη· Ἄ πρός τοῦς βασιλεῖς τῆς Χανσῆν, ἡπποῦσας τοῦ ἀδελφοῦ μου.

Ἢ τοῦ ἀποσταλτοῦ τὸν 'Ακίαν, ἀγγελιαφόρον πρὸς τὸν βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, τὸν ἀδελφόν μου. Μὴ τις κωλύῃ αὐτόν. Ὀδηγήσατε αὐτὸν ἰσραφῶς εἰς Αἰγύπτον, εἰς τὴν πόλιν Λοσῆλη. Τυχῶς ὀδηγήσατε αὐτόν. Μὴ τις κακοποιήσῃ αὐτόν.»

Παρεργῶς εἶναι μία γραφὴ, ἥτις διακινεῖ ὅποσον προσοχὴν ἀπιδίδον οἱ ἡγέμονες τοῦ καιροῦ ἐκείνου εἰς τὰς διπλωματικὰς ἰθιμοτητίας. Ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου ἀποστειλλεῖ ἐνα ἀπεσταλμένον πρὸς τὸν Βουναβουβριαν, τῆς βασιλοῦσας. 'Ἄλλ' αὐτὸς ἀσθενεῖ καὶ δὲν δύναται νὰ προσκαλέσῃ τὸν εἰς τὴν πόλιν. Ἀγχακτεῖ λοιπὸν κατὰ τὸν κρησῆχρον τῆς Αἰγύπτου, διότι δὲν ἐβλεπε πρῶτον νὰ πληροφροῖται περὶ τῆς υἱάτας του. Ὁ Αἰγύπτιος ἀπεσταλμένος προσπαθεῖ ν' ἀποδείξῃ, ὅτι ὁ κίριος τοῦ δὲν ἔστο δυνατόν νὰ γνωρίσῃ περὶ τῆς ἀσθενείας τοῦ βασιλέως. Ἄ ὄρθρος δὲν εἶναι ὄλιγος. 'Ἐν ὁ ἀδελφός σου θέλει μείνει τῆ, δὲν θά σοι ἐπιμενῆν ἐνα ἄσπαρμον; 'Ἄλλ' ἡ χώρα τοῦ εἶναι τούτον μακρῶν. . . Διότι εἶσαι ἀσθενεῖς, ἔπειτα λοιπὸν νὰ τὸ πληροφροῖται ὁ ἀδελφός σου καὶ νὰ μὴ στελήῃ τὸν ἄγγελιαφόρον σου; Ἢ ἔν τῆσι ὁ Βουναβουβριαν μαλῶσεται καὶ θελεῖ νὰ ἀναχωρῆ τὰς ἀρχαίας σχέσεις μετὰ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου.

'Ἄλλὰ μεγίστης σπουδαίωτος διὰ τὴν ἱστορίαν ἐκείνου τοῦ καιροῦ εἶναι φυσικῶς αἱ διπλωματικαὶ γραφαί, αἵτινες διαπραγματεύονται πολιτικὰ ζητήματα. Μεταξὺ αὐτῶν σπουδαίαν κατεχόντων ὄναι αἱ ἐπιστολάς, τὰς ὅπαις ἀπευθύνονται πρὸς τὸν κρησῆχρον τοῦ ὁ 'Αδβίδης, ὁ ἀγλιετῆς ἀρσαστῆς τῆς Ἰερουσαλήμ. Ἢν τινι ἐξ αὐτῶν ὁ 'Αδβίδης ζητεῖ τὸν ἀποσταλτὴν ἰσραφῶς στρατιωτικῆς θυντάρας, καθὼς ἡ Παλαιστίνη ἐπιληρωθῆ Χαβρων. Ἢ τὸν τοῦ Χαβρωνοῦ τούτου δύναται τις εὐκρίως καὶ ἀσφαλῶς ν' ἐκγνωρίσῃ τοῦς ἔβραους, αἵτινες εἶχον εἰσβάλλει κατ' ἐκείνου τὸν χρόνον εἰς Παλαιστίνην.

Ὁ 'Αδβίδης φαίνεται ὅτι εἶπε διαβληθῆ εἰς τὸν βραβεία τῆς Αἰγύπτου διὰ τοῦτο ἡναγλιετῆς αὐτῆς ἐπιλαμβάνεται τῆς εὐκρίως, ὅπου ἐδιδάσκησεν καὶ διαπιστώσῃ τὴν ἀρροσίωσιν αὐτοῦ.

Τὸ αὐτίχως εὐρημα τῆς Τελλ-Ἀμάρνας καὶ ἡ ἐξοικωμῶτος ἔργασια τῶν σφηνῶν, οἵτινες κατορθώσαν ν' ἀναγνώσουν τὴν συνήθη δὲ ἐκ ἀκού μόνον διακρινομένην σφηνοειδῆ γραφήν, διερωτῶσιν λάν μεμακρομένην ἔποχον. Αἱ πλίνθοι τῆς Τελλ-Ἀμάρνας ἀποτελοῦν ἀέλιγρον πηγήν διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς ἀρχαίας ἀνακτοῦτε, διὰ τὴν

σπουδὴν τῶν Γερμῶν, οὐχ ἴστων δὲ καὶ διὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ πολιτισμοῦ.

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ)

Γ. Καρατζῆς.

TO NAP

Ἢ εὐπαιδείωτος Δεσποινίδι 'Αμολιά Βουναβουβριαν ἀδελφούτα.

Comment contenir l'infini dans ce bourdonnement d'un insecte au bord de sa ruche, que la riche voisine ne comprend même pas? Je renoncerais à choisir, non faute de mémoires intérieures, mais faute de voix et de notes pour les révéler. (Lamarzine)

Παρθένε πλίνθον ὁ χροῖον.

Τὸ μαλακτικὸν καὶ συνηθωμένον νῆμα διεκλύθησεν ὑπὸ τοῦ ἐπιπνυμένουστος ἐσθῆρου, τὸ δὲ γαλανὸν καὶ ἀσπέρωνον χιτῶμα τοῦ ἱεροσώματος ἀπλοῦται ὑπερῶνα καὶ ἠδύνη τοῦς ὀφθαλμοῦς πλίνθον.

Ἢ τοῦ ὡς ἀδρῶ παρθέτως ἀναδύει ἡ βασιλεὺς τῶν ὄρων περιεβλημένην ἀναμῆσιν καὶ λαμπροσώτησιν ἐκ χροῦς καὶ ἀσθενῶν χιτῶνα, μετὰ τὴν βασιλοῦ τοῦ ἡλίου φιλημάτα ὑπὸ τοῦ παιδῶνος τῆς ἀγνυφροῦστος ἀπόνοτος.

Ζητεῖς ἐπιμενῆναι ὀνδιωτῆρα πλίνθον ἐντός τοῦ ὄρθρου καὶ τῆς μερολοπίσσης ἀρροσῆσας τῶν πλίνθων. Ἢ θῆσις προκαλεῖται ἁμῶς εἰς τὴν ἐσοχὴν προσκαλεῖται ἡμῶς ὡς πούτος ἀδελφός καὶ μαγευτικὰ τοπία.

Καὶ τὴν ὄν ἀπακούσθῃ εἰς τὴν φωνὴν αὐτῆς; Μακρὸν τὸν συρροῦστων τῶν πλίνθων, μακρὸν τῆς ἀποδοῦ καὶ ἀκαλοπίσθου σπουδῆς τῶν σφηνῶν, μακρὸν τῆς ἐσθῆνης καὶ τῆς προσποπίσσης, εἰς τὴν ἐσοχὴν ὑπὸ τῶν ἀνοικτῶν ὄρῃσονται ἐπιμενῆναι νὰ ἐξέλθῃ, ν' ἀναπνεύσθῃ ἐλευθέρως καὶ νὰ τανύσθῃ τὸ σῶμα αὐτοῦ ὑπὸ παχυσίμων δένδρων, παρὰ τί ν' κελαιοῦσται πηγήν. Ν' ἀκούσθῃ τὸ θακτικά, τ' ὀδῶτα τῶν κτηνῶν κελαδῆματα, νὰ ὀσφραῖσθῃ τὴν μαγευτικωτάτην τῶν ἀνθρώπων εὐδοίαν, καὶ νὰ ἐκτείνῃ τὸ βροσπομένην ὄμμα αὐτοῦ εἰς τὸ ἀχανές.

Ὁ πλίνθος (σφηνῶς) καὶ θαλασσῶς ἀνατελεῖται καὶ ἐπὶ τῆς χλόης καὶ τῶν ἀνθρώπων, ἡ ὀρθρὸς ἀποσταλάει εἰς τὰς ἀκτίνας αὐτοῦ.

Ἢ γλυκίαια θέρμα τῶν ἀκτίνων διαπερῶ τὸ σῶμα καὶ φέρει εἰς τὸ βάθος αὐτοῦ μέχρι μελεσθῶ ὁ στίων ἀνεκέρωντος ἐνέσων καὶ πύτταν.

Παντοῦ νεότης, παντοῦ ζωή.

'Ἀπέρων πλίνθος ἐντόμων ἐξέπνυσεν ἐκ τῆς χαερίας νάρκης, πολλοῦχοῦ χρωσάλλει καὶ μελῶσιν βορβοῶσιν περηνυμένην περὶ τὰ ὄσμοα ἄνθου. Νῆον περιόβον ἐγκανίσει, νῆον σθῆρῶν διαχέει ἡ ἐκπαλῶς αἰτῆ θεὰ τῆς ἀναγεννωμένης φύσεως εἰς πάντα τὰ ἴδα ἀπὸ τοῦ ἐπιστόμου ἡμόρμου, ἐπαναλαμβάνοντος τὴν αἰωνίαν αὐτοῦ συγκομιδῆν, μέχρι τοῦ ἀνθρώπου, ὃν ἐξέγειρε τὰ ἴδῶσται καὶ εὐχένεσται τῶν αἰθιρῶν.

Ἢμέρας γλυκίεται πλίνθος ἀρρομῶτος καὶ θαλασσῶς ἡλακού. Νύκτας ἐσραιν πλίνθος ἀσθῶτος μαγεῖται καὶ μυστηρίου.

Ἢ ἰ πλίνθον περὶβάσει καὶ συγκινεῖται κατ' αὐτῆς ἡ ψυχὴ ἐν τῇ ὄρα τοῦ ἀπείρου!

'Ἀναρωτῶμαι ἀσπέρων πλίνθος ἡλαγῆ, ἡμῶν ἐν τῇ στερρόματι. Κόσμοι ὀδωκῶσιν διασπορῶσται ἐν διαμῆσθῃ τῆσι ἡλαγῆσῶσιν τρησῆσιν κῶκος ἐκατονοταλάσῶσιν τῆς γῆς μεγαλειότης, ὡς φωνεῖται σῆμα μολῆς διαφανομένης, ὃν ἡ σπινθηρίσῶσιν μαρομαγνῆ καὶ κινητὸν ἀμεινῆν ἐκωκίεται εἰς τὰς φλοισοπίσῶσιν ἀκτῆς γαληνῶσιν θαλάσσης.

Πλίνθον γουπενετικὸν τοῦ σῆκῶκος δόδοτος ἡ μυστηριώδης σῆγῃ διασκοπῶσται ἐκ τῶν ἐρωτικῶν μαρτυριῶν τοῦ μετὰ φυσικοῦ καλλίπνευτος τοῦ ἐαρος τοῦ ψιθυρίων ἔρῆμα καταιοῦ σπουκῶ!

Ἢ τῆσθῃ ταῦτῃς γλυκίεσθῶρα ἁρμονία; Ἢδὲν ἡ φύσις πλίνθος ἀνεγεννωμένη καὶ τὴν νάρκην καὶ μελαγχολίαν τοῦ χροῖονος διελέχθῃ τῶν ἀνοικτῶν ἡ ζῆσι καὶ νεότης.

'Ἐξέλθετε εἰς τὴν φύσιν, ὁ ἄνθρωποι! Ἐξέλθετε ἐξοπνευμένην καὶ συντεταγμένην ὀργανοῦ· ἐκτενῶσται ἐπὶ ἄλλῶν τῶν ἀναίτων κινητῶν τῆς φροεβῆς φυσιάσας, καὶ ἐν τῇ ὄρα τῆς φύσεως ἡ εὐρησῃ τὴν γαλήνην, τὴν ἰσχυρίαν καὶ τὴν ἀνακοφίσην, ὡς μῆτιν ἴσῃσῃ εἰς τὰ πάλιν λυθαίσῶσιν μελῶσιν τῶν ὄρχων καὶ ἐπιπολάτων φροσῆστων ὄσας.

'Ἐξέλθετε ἡ ἐνσφηνῶσται εἰς τὰς ἡρόνος τῆς γῆς εἰς ἀσθῆς τοῦ θίου μελῶσιν τῶν ἀπολαύων ἔσῃσῃ, ἡ δὲ οὐδὲν λογιζομένη τοῦ πλίνθου τὸ αἶμα. Ἐξέλθετε καὶ ἡ κῆρβια ὡμῶν εἰς κατάνυξιν καὶ συντριβῆν ἂς τραπῆ, ἀσθῆσῃσῃ ὁ εὐρησῇ πλῆμυρῆσῃσῃ τῶν πατωμῶσιν καὶ ἀνοκῶστων καρδίαν ὄσας ὅτι μετριώσῃ τῶς ἐκφῆλῶσιν ὄρῃσῃσῃ ὄσας.

'Ἐξέλθετε καὶ ὄσας ἡ ὄσῃσῃ τῆς γῆς, ὡς περιόρῃσῃσῃ τὴν ὄσῃσῃ τῆς δημοφροῖσῃσῃ τῶν κόσμων εἰς τὰ ὄρα τῶν κτυτῶστων τοῦ βροσῆσῃσῃσῃ ὄσας, ὡς παρῶσῃσῃσῃσῃσῃ ἀνευ νομοθεσίαν καὶ ἀποτέλεσθῶ ἀνευ ἀντίου καὶ ἐρηγῆσῃσῃ ἡμῶν ἐν ἔνθῃ

τη πανούχλια ως: πώς εκ τών αυτών γνωστών και έντελής καθωρισμένων τών άμερων στοιχείων, παράγεται ή τούτων άναριθμητος τών όντων ποικιλία, ή άπειρος πλέρυξ τών είδών, γυνών κεί τρών από του άριστού έκόν άτόμου του καταγόμενου εις άπειρας και έκζητάσεις προς έκζητησιν και νόσων του άερου άγαθού, προς σύλληπτην του δόλου διά τών φυσικών επισημών, μέχρι του πόδωρος και μακρορίας εις τούς λαμπράνας βόσκοντας ύποχύνουσι; Αλλά δε ήμιν, διά ποίας άκατανόητου δυνάμεως, τό ειδικώς της ήλιος, ό βόρρειος και ή άνωβεια της άποδινόμενης άντικαθίστανται μεταμορφούμενα κατά την άνεκίν εις ήστά και άνηθ σπανίων χρωματισμών και ειρώδεις μεθυστικίς; Τη χρείς τεσσός, τό νοσηρόν και ήθροιστόν, μεταβάλλεται ήμερον, ύπενωμένοσιν ήν ζωήν, εις στοιχείον θρηπτικόν παρέχον ζωήν διά τών χυμών αυτού εις άπειρον πλέρυξ όντων; Διά ποίας ύπερφυσικής δυνάμεως ή άναγεννησίς διαδέχεται τήν ήθωράν καί ή ζωή άντικαθίστ' τήν θάνατον; . . .

Ότε μετά ήμετέλουστον και μεροδόλον ήμερον άποκαμφεν τήν άναγεννηθείσαν ήθων, χροσίς δια τών τελευταίων αυτού όκτινων τός άπαλας τούττας τών λευκών νεφουρίων ό ήστος της ήμέρας, συνεπιφέρων μετά τών σκιών της νυκτός τήν διακοπήν πάσης βιωτικής μερίμνης εις πάντα τά ζωά, τότε συνεχόμενη εις έαυτήν εκ τών περιστασιούστων δε σφαιρ, ψυχή μου, εις σφαιράς ήψηλότερας, μακράν τών άνογών, τών περισπασμών, τών ελίψεων και τών παθών.

Άποτινάσσει της όλης τά όσμηά τά καταβλήθοντά δε άνάθε δάληρη κατανώδες και ρέψους εις τήν πρώτουν τού άρχην, εις τό 'Άπειρον.

Θεωρόσων εκ περιλήψεως τήν πανούχλιασμον θημουργίαν, έσελθε και σπουδάσον τούς αιωνίους αυτής νόμους τούς δεικνύσων τήν άψυχον ύλην, έμβάθυσον εις τά μυστήρια αυτής και εις ύψουον εις τάς άπεραντους έκτάσεις με τό άναγιώμητα πλέρυξ τεραστίων οφρανίων σωμάτων. 'Ο ή ό έρως εν αύτοίς έβλήτηρον, όπασ ύποσπασσι του κόσμου αι άόσμηά τών δυνάτων νός πο παραλόξωσιν.

Ειά ερως εκεί εν τή μελέττ της φύσεως τήν ήλθρων του κοσμου, όπασ ύποδέχεται εν σοί και παρακολληθεί πάσαν κρύβην, πύσαν γήτινον άπόλαυσιν.

'Εν 'Ιωνικών.

'Ιω. 'Αλ. Χαρισιάδης.

Η ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΡΟΦΟΡΑ

'Αποδείξεις περί της όρθης προφορας της νέας ήμων γλώσσας εν όχλείς προς τήν τή άρχαιότητα.

'Ο εν Ξέρσην η. Ξίμων Κατακουίνης άποστέλει ήμιν προς όμοιούσων τά έβης προηροφούσθεντα εν τή ε' άμαθεία Ξέρσην.

'Ατελιότερος πράγματι τυγχάνει ή συζητήσις περί της όρθης ή μη προφορας της λαλουμένης ήμων μητρικής γλώσσας, καίπερ λαμβανόμενης ύπ' όψει της γλωσσολογικής ήμων παρδόσεως, τούτέστι της εις γενική εις γενών μεταεθεζόμενης παρακαταθήκης, της όντως γνησίας ήμων προφορας, από πολλού τό σπουδαιότερον τούτο ζήτημα έδει να θεωρηθώ ως όριστικώς λαμβάνον.

'Ατυχώς ή σχετική αύτη συζήτησις έθλει εξακολουθήσει έπ' άπειρον, άνευ παντός τινος άποτελέσματος, διότι έρ' ήνός μιν αι θέσπισται τού 'Ερσμου ούδ'όμως θέλουσι πεισθί περί της έσφαλμένης και τερατώδους αύτών θεωρίας, έρ' έτέρου θί θέλει εισθαι άπόλυτος έδώνοντα νά προσάγρη τή ήψηλαπτη ή μάλλον άκουστικη τήνα άπόδειξιν εν σχέσει προς τό ζήτημα τούτο.

Βεβαίως τότε μόνον ήθελον αύτοι άναγνωρίσει τήν πλάνην αύτών, άν ήτο δυνατόν ν' άκούσους τήν λαλήν άναστονησόμενω έργαλου τινός 'Ελληνας και όστω τό ρηθίν ζήτημα εύθαρμ ή άλύστον...

'Εν ή τούτλαχιστον περιπτώσει ή άνακλιψίς του φωνογράφου ήτρολογητέου εν τών άρχαιοτάτων χρόνων και εν τούτοις περίσσιόζετο μέχρι τών ήμερών ήμων, ήθελον άφούτως συντελεσσει, ήν όλα τά τάγματα τών όπαθών του 'Ερσμου τραπισίν εις άτακτον συγγήν και αι σφωδράταται αύτών θεωρίαι διασκορπισθείσων εις τούς τέσσερας άνήμους.

'Ελλείπει όμως τού εν λόγω φωνογράφου της άρχαιότητας, νομίζω ότι ήθελον έπιχέσει ίκανόν φως έπ' αυτού προκειμένου ζήτηματος ή έρευνα περί της σημερινής προφορας ίκείνων άκριβώς τών ελληνικών λέξεων, ατινές εισιν νυν εν χρείσει και παρά τούς άλλοδαπός.

'Η γνώσις της ρωσικής γλώσσας με ώδήγησεν εις τήν άντιπαράστασιν της προφορας τών φωνηέντων και τών διηρογγών τών ελληνικών λέ-

ξεων, τών εν χρείσει και παρά τούς Ρώσους και κατελήθα εις τό λαν εύφροτον ομπεράσασαι, ότι αύτη είναι καταπληκτικώς όμοια προς τήν τή λαλουμένης ήμων γλώσσας και ούδ'όμως σύμμερονος προς τήν θεωρίαι του 'Ερσμου.

'Αν πράγματι ήμεις προφέρομεν τών γλώσσων ήμων έσφαλμένως, ή έρευνα περί της προφορας ύπό τών Ρώσων τών κυρίων ιδίως χριστιανικών όνομάτων τών μεταεθεζομένων εν μέρει εκ της 'Ιβραϊκής εις τούς 'Ελληνας πρό 1900 περίπου είναι και κατόπιν μεταδιδόντων ήπό τών Ρωσικών διά ζωής φωνής, εις τούς Ρώσους πρό 1000-1200 έτών, βεβαίως θέλει μεγάλως διευκολύνει τήν προς τούτο άπόδειξιν.

'Ακριβώς όμως ή προφορά τών φωνηέντων και τών διηρογγών τών ελληνικών λέξεων, τών εν χρείσει και παρά τούς Ρώσους είναι καθολοκληρίαν και καταπληκτικώς όμοια προς τήν τή νέας ήμων γλώσσας, ως έθλιο άποδείξει τούτο διά της άντιπαράθελας ούχι μόνον ενίων εκ τών ρηθέντων κυρίων όνομάτων, αλλά και άλλων πολλών λέξεων.

Νεοελλ. προφορά	Ρωσική προφορά
Ίησους Χριστός	Ιησούς Χριστός
Κύριε Είσσοτον	Κίριε Είσσοτον
Μιχαήλ, Γρηγόριος	Μιχαήλ, Γρηγόρι
Αουκάς Σμυτών	Αουκάς, Σμυόν
Σαμουήλ, Ιωακείμ	Σαμουήλ, 'Ιοακίμ
Πάβελ, Νικίτας	Πάβελ, Νικίτα
'Ιωσήφ, 'Εμμανουήλ	'Ιόσιφ, 'Εμμανουήλ
Δαυήλ, Δαυίδ	Δαυήλ, Δαβίδ
'Ηλίας, Ναθαναήλ	'Ηλίς, Ναθαναήλ
Ματθαίος, Θεόδωρος	Ματθίεί, Θεαδέ
'Ιουδαίος, Κύριλλος	'Ιουθίεί, Κιριλί
Αναρέσιος, Νικόμ	Ααρέντινί, Νόκομ
'Ησαΐας, 'Ιερουσαλήμ	'Ισαΐας, 'Ιερουσαλήμ
Βασίλειος, Δημήτριος	Βασίλι, Διμήτρι
Τρίφων, Ζηνοβία	Τρίφων, Ζινέβια
Παντελεήμων, Ειρήνη	Παντελεήμων, 'Ερίνα
Ειρηάνας, Βαρβάρα	'Ιρινίεί, Βαρβάρα
Ευλάχιος, Ευχαριστία	'Εβλάχιεί, Ευχαριστία
Θεόδωλος, Ευτύχιος	Θεοδούβ, Εβτύχι
Ευμένιος, Ευόδοτος	Εβμένι, Εβόδοτ
Ευφημία, Εύδοκιμος	'Εβφίμια, 'Εβδοκίμ
Ευδοκία, Ευγένιος	'Εβδοκία, Εβγένι

'Ευφροσύνη, Εύκα	'Εβφροσίνα, 'Εβκα
Ευστάθιος, Παρασκευάς	'Εβσταθί, Παρασκευά
'Αμβρόσιος, 'Ονούφριος	'Αμβρόσι, 'Ονούφρι
Αιμιλιανός	'Εμιλιάν
Μητροπολίτης	Μιτροπολίτ
Βερόλομοιος	Βερόλομιά
'Ονόμαχος, 'Υάκιθος	'Ονόμα, 'Υακίθ
'Ακιλίτης, Νικηφόρος	'Ακιλίνα, Νικηφόρ
Αουάσιος, Αουάσιος	Αουάσι, Αουάσι
Εϊκάν, 'Ο κληρός	'Εϊκάν, Κληρ
'Ινουαριός, Νεόφυτος	'Ινουαρί, Νεοφίτ
Τύγων, Κλαύδιος	Τύγων, Κλαβίδ
Μαυρίκιος, 'Ιουλιανή	Μαβρίκι, 'Ιουλιάνη
Διγούσιος, Ευρήπιος	Διγούστ, 'Εβρηπί
Ευλάχιος, Ευτέρπη	'Εβλάχι, 'Εβτέρπ
Φιλιμων, 'Ιούλιος	Φιλιμων, 'Ιούλι
'Ιργιένια, 'Ελισάβ	'Ιργιένια, 'Ελισάβ
'Αθανά, Ούρανία	'Αθανά, Ούρανία
Πλούτων, 'Οδηγήτρια	Πλούτων, 'Οδηγήτρια
Ευράπη, Αύστρια	'Εβράπη, 'Αβστρία
Αύστραλια	'Αβστράλια
'Εκκλησιάρχης	'Εκκλιάρχη
Πολιεύκτης	Πολιέβκτ
'Επιδόκιμος, Καίσαρ	'Εποδίκωμ, Κίσοαρ
'Αρχιτροπάρχης	'Αρχιτροπάρχη
Λειτουργία, Σύγκλητος	Λιτούργια, Σύγκλιτ
Ποιητής, Ποιητικός	Πίιτα, Πιίτίκοστ
Φοινίξ, Στοιχείον	Φίνα, Στιχίον
Πειραιώς, Ρωματισμός	Πιραί, Ρεβμάτισμ
Πνευματολογία	Πνεβμάτολόγια
Σπρίξ, σφαιροειδής	Σπρίξ, Σφροβί
Κένταυρος, Κιουριγγός	Κένταβρ, Κιουρίγγ
Σπίαξ, Ενορέσιος	Σπιαξ, Εβνόρεσι
Παιδαγωγός	Πεδαγού
'Αρχαιολόγος, Αίθρη	'Αρχαιολού, 'Εβθρ

'Εκ τούτων εγγάται ότι ήμεις όρθοτατα νυν προφέρομεν τό: ω, υ, η, ο, αι, ου, αι, ου, ε, β, και χ και ότι ή υπό τού 'Ερσμου έκφρασθείσα 'άμειβωλια περί της γνησίας ήμων προφορας ήτο άνωπύστος και καθολοκληρίαν άβάσιμος.

Οι Ρώσοι μεταγχερίζονται πλείστα έλληνικά λέξεις, άν ή άπαιρωθείσων είναι 'μακροτάτα.

Κατά τας ύπ' ήμώυ γενομένης παρατηρήσεις, όσα όνόματ' και λέξεις ήλθθησαν υπό τών Ρώσ-

ων αν' εδελαις από τούς Βυζαντινούς, διατήρησαν μωσιαιοί αναλλοίωτον τήν γνησίαν προφοράν τών ρωμανίων και τών διεθδόγγων, ώς κειμένται ταύτα παρ' ήμιν. Τοῦτο δ' ἐντελεῖται τὰ μέγιστα τήν πεποιθισάν μου ὅτι οἱ Βυζαντινοί, εἰς τήν ἰδιόθετον τών χριστιανισμῶν εἰς τούς Ρώσους, μετέβησαν ἀκριβοστάτα και τήν ἑλληνικήν προφοράν τών μεταβιβασθέντων εἰς αὐτούς χριστιανικῶν ὀνομάτων. Ὅσοι ὅμως ἑλληνικά λεξίς ἐκλήθησαν μέσον τῆς γραπτῆς λατινικῆς γλώττης, ἡ προφορά τούτων ὡςοῦτα μωσιαιοί παραμόρφωσιν τινά και αὐτῆ π.σ.εγγίζει πρὸς τήν ὑπάρχουσαν ἐν τῇ λατινικῇ.

Ἐξαναζήσαντες ὡσαύτως τήν προφοράν τών ἑλληνικῶν λέξεων τῶν ἐν χρῆσει ἐν τῇ σλαβωνικῇ, ἤτις ἀποτελεῖ τήν ἐκκλησιαστικὴν γλῶσσαν ἀπάντων τῶν Σλάβων και τυγχάνει ἡ μήτηρ πάντων τῶν σλαβικῶν ἰδιωμάτων, θέλωμεν παρατηρήσει ὅτι αὐτῆ ἰσὺν ὁμοιότητι πρὸς τήν τῆς νεοληπτικῆς. Ἄξιον προσεῖται ἀναγραφῆς τυγχάνει ὅτι ἡ διεθδόγγος οὐ γράφεται ἐν τῇ σλαβωνικῇ γλῶσσῃ συνωπτικῶς διὰ τοῦ σημείου ѡ, τοῦδ' ὅνιπρ ἀπαντάται εἰς ἅπαντα τὰ παλαιὰ βυζαντινὰ χειρόγραφα.

Ἄλλὰ και οἱ ἄλλοι βύρρακοι προφέρουσι τὰ φωνήματα και τὸς διεθδόγγους ἑλληνικῶν τιμῶν λέξεων κατὰ τήν προφοράν τῆς νέας ἡμῶν γλώσσης.

Οἱ ἴταλοι λέγουσι :
 Luca, Evangelio, Pireo, Eva, Pedagogo, Euillio, Ireneo, Evaristo, Imeneo, Metalurgia κτλ. κτλ.
 Οἱ Γάλλοι :
 Phénomène, Satire, Acustique, Démon, Paléologue, Evandre, Eve, Pirée, Cléo, Chimère, Chimie κτλ. κτλ.

Οἱ δὲ Ἄγγλοι :
 Demosthenes (πρόφρασι : Δημοσθένης), Demetrius (Δημήτριος), Evangelical, Phidia, Phoenix (Φοινίξ), Alitheia (πρόφρασι : Ἀλιθία) κτλ. κτλ.

Μόνη ἡ τῆς τελευταίας ταύτης λέξεως ἀγγλικῆς προφορά, ἤτις μετεδόθη εἰς τούς Ἄγγλους πρὸ ἀνεμάκωστων χρόνων, δύναται νὰ προκαλέσῃ ἀλλοθὴ κατὰ κλίμαξιν. Τοσοῦτον ἴσως ὅμοια πρὸς τήν τῆς μητρικῆς ἡμῶν γλώσσης!

Ἡ ἀνωτέρω ἐπίθεσις, τρανὴν ἰσότηα τακτικῶν τῶν ὀρθῶν ἡμῶν προφορῶν δὴν ἐξάπαντος καὶ χρῆσιμῶσιν τὸν γινόντες, ὅτι ἡ γλῶσσαις ἡμῶν ὑπάρχει συνεχῶς ὁμοιομένη, ἂντι διακοπῆς, ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι σήμερον, και ὅτι οἱ χαρακτῆρ τῆς ἑκκλησιαστικῆς ἡμῶν και τοῦ κληρου δι.ετηρήθη ἀναλλοίωτος, τοῦδ' ὅνιπρ συντελεσέν εἰς τήν πιστὴν διαφύλαξιν ὁλοκαίρου τῆς γλωσσολογικῆς παραδόσεως.

Ἀκριβῶς εἰς τήν αὐτὴν παράθεσιν ὀφείλεται και ἡ εἰσαγωγή τῆς γνησίας ἑλληνικῆς προφορῆς ἐν ταῖς ρωσικαῖς ἱερατικαῖς σχολαῖς, ἐνθα ἡ ἀρχαία ἑλληνικὴ γλῶσσαις και ἡν ἱεμανθύνεται κατὰ τήν νεοληπτικὴν προφορὰν και τοῦτο διούτι ἡ προφορά αὐτῆ ἰδιόθετος εἰς τούς Ρώσους ἐκπαλει ὑπ' αὐτῶν τῶν Βυζαντινῶν.

Τούτων ἐν δὲ, ἐν τοῖς κλασσικῶς γυμνασίοις τῆς χώρας ταύτης, ἡ ἀρχαία ἑλληνικὴ γλῶσσαις προφέρεται κατὰ τὴν ἱερατικὴν μέθοδον, ἤτις εἰ διήθησεν αὐτοῖς, ὡς ἐπὶ τὸ κλειστόν, ὑπ' αὐτῶν τῶν Γερμανῶν, τῶν θρημαγωγῶν τοῦ τερατολογήματος τούτου.

Ἰζών Δ. Κατακουζάνος.

(Ἀπὸ τὸ συρτάρι μου)

ΜΙΚΡΟ ΠΟΥΔΙ ΜΟΥ

(Ἐκ τῶν ἐπισημειωθέντων ἐν τῷ Πανωνιῷ ποικτικῷ διαγωνίσματι).

Μικρὸ πουδί μου, πέτα και διδάξα, διδάξα δάδον, διδάξα βουὰ, ἀφρογάλα, χορδάτα, λογαριασμούς, και πῶρ ὅτι ἔχει μωρότερο ἡ πλάσι, χλωμάδα ἀπὸ τῶν ἄλλων κ' ἀπ' τὸ ἄνθη μυρωδίας.

Μικρὸ πουδί μου, πέτα νὰ τὰ μαθήθῃς οὐλα τοῦ ὄργασμοῦ τῆ λάμψι, τ' ἀέρι τοῦ βουνοῦ, τὴν παρῶνθιμὸν τοῦ κρόνου, τοῦ ὀροῦ τοῦ ὄροσῶλα, τῆς ἀνοιχτῆς τὸ μάγισ, τὸ χρώμα τ' ὀροσῶλο.

Κ' ἀπὸ νὰ τὴν ἐνμάθῃς, μικρὸ πουδί, μὲ χροὶ και ὄσθ' ἐνμάθῃς φέλωσ τὸν πῶρ ὄμορφο σκοπὸς διὰ πλάθῃς τὴν ἀνίκα μ' αὐτὸ σου τὸ ἐνμάθῃ και ὄσρε νὰ τὴν φέλλῃς εἰς τὴν ν' ἀγαπῶ.

Εὐαλιανὸς Β. Σαφιερίδης.

Ἐν Σμύρῳν

ΠΡΟΣ ΟΧΡΟΝ ΑΣΤΕΡΑ

Ἐκ τῶν ἐπισημειωθέντων ἐν τῷ Πανωνιῷ ποικτικῷ διαγωνίσματι.

Ἄστηρ ὄχρη; εἰ θυμαρὶ προσπλάσῃ εἰς τὸ σπέντο, πρὸς τὴ μ' πρῶτον πάλαισιν τὸ φέγγος σου τὸ δῖον; ἂν ἐκπαῖσι τῶν ὄστων ὀφθαλμῶν κρῖτος, ἢ ἢ σπῆ ἢ ὀμβρῆ εἰς τὸ κερταροπῆτον;

Ἦς δάκρυ σίτησι ἐν' αὐτοῦ ἢ ἀσπότη σου φάσις ἐκχυροσῆται τῶν κερῶν τὸ μάρμαρον τὸ κρῶν.

Ἄστηρ ὄχρη! ἐν ἀλγῶσις ἀποβῆσθαι νὰ κλαύσῃς, μάλλα πρὸς τὸν δάκρυον και ὄρῆσῃσιν τὸν δῖον!

Εἰς δάκρυ και μετῶμα τὸ φέγγος σου ἄς πλάθῃ, μὲ ὀκτιον ἐν τῷ ἔτρον ἐν ὄσθ' ἄς ἐπινοήσῃ, τῆς ὄσθῃς φαιδρότητα τὸ δάκρυ σου ἄς κλοήθῃ κ' ἄς εἶναι τὸ μετῶμα ὄχρη τοῦ ὄρῃου χλοήθῃ.

Ἦ! ἢ γύναι εἰς τὸ ὄμμα μου σὺ, δάκρυ τοῦ ἀσπῆρος, ἄντινα λήθῃσθαι ὄχρη και σωματικῶς πειθῆσθαι ὄρασεσθαι και μετῶμασθαι ὡσπὶ ἄσπῆρος ἄς γύναι σπέντο, πρὸς και ὄσθῃ ἢ ὄσθ' μου!

Κορνῆλια Α. Πρεβεζιάνου

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΧΕΙΡΑΦΗΤΗΣΕΩΣ

Λογία Δεσποινίς.

Ἐπισημειώσθαι ὁ Μολιέρος εἰς Παρισίους τῷ 1868 ἐκ τῆς ἀνὰ τὰς ἑπαρχίας συνθήσεως περιόδου, εἶπον ὅτι ἡ εἰθουσα Rambouillet ἐν εἰς κλεινὴ τὴν ἔθην, ἐν εἰς κατὰ τὰ πρῶτα τῆς συστάσεως τῆς ἔθης. Ἐχε καταστῆ εἰδος clubs ὅπου αἱ γυναῖκες περιπρονοῶσαι τὴν μέγρι τοῦδε ἐν τῇ κοινωνίῃ και τῇ οἰκογενεῖς θέσει των, ἤρχοντο ὅπως διαδικηθῶσιν ἴσα πρὸς τὸς ἀνδρας διακωμάτια. Ὁ Μολιέρος, ὅστις εἶχεν ὀλίγον μελετήσῃ τῆς γυναικείας (λίγω ὀλίγον, διότι οἱ Μολιέρος κἀλλιον πενήτος ἄλλου ἐγνώριζεν ὅτι, ἐὰν προσεπαθῆ νὰ σπουδῆσῃ τὰς γυναικείας πῶθι, ἤθελεν ἀφευκτικῶς ἐξελκεσθαι και συντρεφῆ ἐπὶ βράχῳ κρημαυθῶν), οἱ Μολιέρος λοιπὸν ὡς μελετήσας ὀλίγον τὰς γυναικείας, ἐν τῇ ὀξυδερκεῖ αὐτοῦ διουτὴ τὸν κίνδυνον, πρὸς τὸν ὅπουλον ἴστανον αἱ γυναῖκες, ἴσως εἰ και ἡ ἀνθρωπότης εἰη διὰ τῆς τοιαύτης πρὸς τὴν χειραρτίσθιν τάσεως αὐ-

τῶν, και συντάραξε τὰς ἀPresieuses Ridicules. Ὅτι δὲ οἱ Μολιέρος τὴν κωμῆδιαν τὴν ταύτην διέβησε καθ' ἑλῶν τῶν γυναικῶν και οὐχὶ καθ' ὀριμῶσιν προσηύτων, ἰσχύεται και ἐκ τοῦ ἰδῆς μέρους ἐπιστολῆς τινος αὐτῆς τῆς μαρκησίας Rambouillet, τὴν ὅπουλον ἔγραψε τὴν ἐπομένην τῆς παρασεύσεως τοῦ ἴργου τούτου πρὸς μίαν φίλην τῆς: εἶδ' ὃν συγγρημῶς ἐσκόπει νὰ προσεβῆ διὰ τοῦ ἴργου τὸ εἰς εὐσῶς γενεάσεως ἢ κωμῆδιαν τοῦ ἐπιτύχῳ ὡς; ἀριστία, διότι ἐγένετο αὐτὸς οὗτος κωμῆδιαν τοῦ κόσμου, ὅλοι δὲ αἱ θεαταὶ ἐξέπρηγῆσαν εἰς γέλωτας διὰ τὴν ἀπροσῆκιν ταύτην τὸν πτωχὸν ἑπαρχικῶν.

Πτωχὴ Μολιέρ! Σὺ, ὅστις ἴστανος ἐπὶ τῆς ἀνωτάτης φιλολογικῆς ἀλλομακῆς τοῦ 17' αἰῶνος, ὁ, ἡ σπουδῆρίζουσα εὐφρα και τὸ δακμόνον πνεῦμα, ὅπουλα; κατηγορήσῃς λέγεσθαι πρὸς τὸν πτωχὸν ὀνοματῶν σου; τῶν γυναικῶν! Ἦ, ἐὰν ἔχῃς ἐὰν ἔχῃς και ἔβλεπες ὅτι γυνὴ πλοαρχος διουθύνει ἐν τῶν μεγελοτάτων ὀνικρωμακῶσιν σαφῶν, ὅπουλον ἄρα γιν ἄριστοτολῆκα θέλει μεταδῶσει τῇ ἀνθρωπότητι; ἀλλὰ και ὅπουλα φερμακῆρ ββλῆ ἤθελαν ἐκτελεῖσθαι ἡ εὐφρα σου κατὰ τῶν καταγῶσων σου:

Παρατήροισαι δὲ ἢ Δις Βύλαγγιλοῦ σερῶν εἰλη γυναικῶν ὀνοματῶν ἐκ τῆς ἄρχαιας και τῆς νεωτέρας ἱστορίας, πρὸς ἰσχύουσιν τὸ γυναικῶν γοῆτρον, ἀδιστεῖ τὰ μέγιστα τὸ φῶλον τῆς, ὅνιπρ τοῦ ὅπουλου προσβῆλλι ὡς πρῶμαξος, μὴ ἀναφῶσῃ τῶν διασημοτήτων ἑλῶν. Ἄν ἦτο ποίητρια ὡς ἡ Σαπφῶ και ἡ Κόρνηνα, ὅντι διδωσκῆ τῆς φιλοσοφίας και τῶν μαθηματικῶν, ὡς ἡ Γαπρία, ὅντι ἦτο κωμικωτῶδης ὡς ἡ Mme Roland ἢ ἡ Mme Staël, ἦτο ὅμως μῆστηρ, ἦτο μήτηρ τῶν δῶν ὄροισθῃ! Καί, τὴν δῆλοισθαι Κορνῆλιαν, ἦς τὸ ὄνομα ἐπίσθαι καλῶς γνωρίζει μία Γαλλίς ὡς και τὰ τῶν σωματικωμῶσιν αὐτῆς Roland και Staël, τὴν Κορνῆλιαν, τὴν καὶ ἐκείσθαι ἰσπρωτῶσιν τὰ ἴενα αὐτῆς: ὀφῆτι λοιπὸν θὰ κῶσῶσιν οἱ ἀνθρωποι νὰ μὲ ἀποκαλιῶσι θυγατρῆς Σαπφῶσιν τοῦ Ἄρριανου, ἴνα μὲ ὀνοματῶσιν μῆτηρ τῶν Γράκων; ἢ Τὴν Κορνῆλιαν λίγω ταύτην, ἦς τὸ ὄνομα ἔδει νὰ προσεβῆ ἢ Δις Βύλαγγιλοῦ, ἀποσπῆξῃ ἑλοταλῆς. Φρονῶ δὲ τὸ τοιοῦτον δὲν προσεβῆται εἰ λῆθῃς. Διότι εἰ ἐκλήθησθαι ἡ ἀνθρωπότης

της από τὰς ποιήσεις τῆς Σαφροῦ, τὴν φιλοσοφίαν τῆς Ὑφανίας καὶ τὰς ἐπιστολάς τῆς Sévigne, καθ' ὅσον χρόνον ἡ Κορνηλία ἐχάρηεν αὐτῇ δύο ἀδελφάνους τὸν Τσίβριν καὶ Γάτον Πράκνον, τοὺς καταλιθύνοντας ἐν τῇ Ρωμικῇ ἱστορίᾳ θένον τοσοῦτον περιβλεπτόν;

Περὶ τούτου γράφει ἡ Δις Εὐαγγελίδου τὰ ἑξῆς: «Ὁ ἸΗ' αἰών, ἀνακράζει ὁ Victor Hugo ἀνεκρούρε τὰ δικαιώματα τῆς γυναικὸς· ὁ ἐγὼ δὲ λέγω πῶς ἔστι καὶ ὁ θλῶτος; εἶπεν δὲ καὶ ἡ γυναικὶς λέγων ἰσχυρὰ καὶ κρῆφιστον ὅτι καὶ οἱ ἄνδρες... ἐπλύν... τοσοῦτον τὸν ἀπάρτητο ἠρωτικό Ἔλληνα ὡς τὴς συγγραφαί, ὁ Joseph de Maistre, τὸ τοιοῦτον ἦτο μία φιλοφρόνησις πρὸς ὁρατὰν τινα ἐργασίαν. Ἡ ἄλληλος εἶναι ἀκρίβως τὸ ἵκνησιον. ὁ δὲ γυναικὶς ἔνδ' ἑκαμὴν οὐδὲν ἀριστοτέλημα. Ἐάν ἑκαμὴν οὕτω τὴν *Lilada*, ὅστις τὴν *Anciada*, οὐτε τὴν *Anteradiolan* Ἰεροσολήμων, οὕτε αὐτὴν *Pastran*, οὕτω τὸ Πάθανον, οὕτε τὸν Νεόν αὐτοῦ ἄγ. Πέτρον, οὕτε τὴν Ἀφροδίτην τῶν Μεδεικίων, οὕτε τὸν Ἀπολλώνιον τοῦ Βελβιδίου. Δὲν εὐφραίνον οὕτω τὴν ἀλγυθιστὴν οὕτω τὸ τυλοσκοπίον, οὕτω τὴν ὀδραντλίαν κτλ. Πράττουσιν ἡμᾶς εἰς τὸ πᾶν σπουδαιότερον ὄλον τούτων: ἀνακρούρουσιν ἐπὶ τῶν γονάτων σου, ὅτι ἐν τῇ κόσμῳ τοῦτο ὑπάρχει ἑξαιρέτως: ἦτο τίμιον ἀκρόφα καὶ μίαν τιμὴν γυναικῶν.

«Ἐάν, ἑξακολουθεῖ ὁ Joseph de Maistre, ἐώραται τὴν κυρία μὴ πρόφασις πρὸ εἰκοσαστίας (ὅτι ἐστὶν ἡ 24 ἡμέρα, καθότι ὁ κόσμος δὲ Μίστερ ἐγράφον ταῦτα ἦτο 44 ἡμέρα). Ἐπει μὴ ἐμποδίζετο ἂν γυναικῶν τὴν ἀνεκροσίαν, ὅσον καὶ ὁ Νεώτερος ἂν εὐφραίνοντο ἐπίσης εὐλακρῶν; Ὁδὲν, ὡραία μου θεῶ. Ἀδελφὲ τὸ τυλοσκοπίον εἰς χεῖρας οὐδέ στέρας ὅτι τὸ θεωρεῖται μὲγαν αὐτῶν τιμῆν, ἀπροσβλεπόμενον ὑπὸ τῶν ἄρχων ὡς ὀφθαλμῶν, καὶ ὅτι ἀπροδοκιμηθῶσι νὰ σὲ ἀποκαλύψωσιν ὁ δὲ αὐτῶν τὰ μυστήρια. Ἰδοὺ πῶς ὀμιλεῖ τις ἀπρὸς τὰς γυναικᾶς εἰς στήχους ὄσον καὶ εἰς περὶ τῶν λόγων. Ἐκείνη ἡμᾶς ἦτις, ἤθελεν ἐλαθεῖν ἐ ταῦτα ὡς ἐλθὼν ἤθελεν εἰσθαι πᾶσι ἀνόντος. (Mais celle qui prend cela pour de l'argent comptant est bien sottie. . . .

« Ἡ ἀξία τῆς γυναικὸς συνίσταται εἰς τὸ νὰ

αὐτοκροῖ τὸν ὄλον, νὰ καθιστῆ τὸν αἰζῶνον αὐτῆς εὐτυχῆ, νὰ τὸν παρηγορῆ, νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ καὶ νὰ ἀνατρέφῃ τὰ τέκνα τῆς, δηλαδὴ νὰ καμῆν ἀνθρώπου. Ἄλλως τε, δὲν πρέπει αὐτὴς νὰ ἦναι ἄγαν ὑπερβολικῆς. Ἄξιον πολὺ τοῦ νὰ πιστεύω ὅτι αἱ γυναικὲς δὲν ἂν ὄντι ἐνεκτὸς ἀκαθαρτίαι. Δὲν θίλω νὰ νομίζωσιν ὅτι τὸ ἑκαμὴν εὐφραίνεται ἐν Γαλλίᾳ ἢ ἐν Ἀγγλίᾳ· ὁ δὲ Μίστερ ὁ Μέγας ἐξήτησεν εἰς νόμον μίαν τῶν θαυκατέρων Λουδοβίκου τοῦ Δ' ».

Φίρι ἦν τὴν Δις Εὐαγγελίδου ὡς παράδειγμα τὰς ἀρχαίας Ἀμαζόνιας καὶ τὰς Ἀμαζόνιας τῶν ἀρχαίων λαῶν. Ἐνταῦθα πάλιν δίδω τὸν λόγον τῇ Ἰωσφὶ δὲ Μίστερ, ὅστις ἀνεκρῆν διὰ τὰ ἑξῆς: **Quand on parle de l'éducation des femmes qui éteint le génie, on ne fait pas attention que ce n'est pas l'éducation qui produit la faiblesse, mais que c'est la faiblesse qui souffre cette éducation. S'il y avait un pays d'Amazones qui se procurassent une colonie de petits garçons pour les élever comme on élève les femmes, bientôt les hommes prendraient la première place et donneraient le fouet aux Amazones. En un mot, la femme ne peut être supérieure que comme femme; mais dès qu'elle veut émuler l'homme, ce n'est qu'un singe.»**

Καθ' ἡ γυνὴ δὲν ὄντατι νὰ ἦ ὑπέρτονος, ἢ ὡς γυνὴ, ἢ ὡς ἄλλο ὄντος νὰ ἐξισωθῆ πρὸς τὸν ἄνδρα ἢ καὶ νὰ ἀπερὶβῆ αὐτόν, φοβούμαι μὴ πᾶθῃ ὅτι καὶ ὁ πτωχὸς ἐκείνος βάρτονος τοῦ μύθου, ὅστις ἰδὼν ἐκεῖ που κληθῶν ὄντος βόσκοντα καὶ ἡλιώσας τὸν ὄγκον αὐτοῦ ἐκπέφκει διὰ τῆς τῶν δυνάμεων τοῦ ἐπίστωτος νὰ ἐξισωθῆ πρὸς αὐτόν. Γνωστὸν δὲ εἶναι πὶ τῷ ἐπιφυλάσσοτε καὶ τὶ ἑκαμὴν θελήσας νὰ θίσῃ εἰς ἐκέρχων τὴν ἀνίστην καίμων τοῦ.

Κυριακὸς Ἰωαννίνων.
Ἐν Μακροχωρίῳ τῇ 12 Ὀκτωβρίου 1901.

Ὁ ΚΟΣΜΟΣ ΚΑΙ Ὁ ΚΟΣΜΑΣ

Ἐπεροῦσαν ὡς υἱὸς τραπέζιτου. Ἄλλ' ἡ περὶ τὸν ἦτο ὄνοπος ὅπως καὶ ὁ χαρ-

κτῆ του. Ἐρέσπετο εἰς τὸ νὰ ἐπιδεικνύῃ εὐμυθία καὶ ὅσκιαι παρουσιάζετο εὐκαρία δὲν τὴν ἄντα νὰ παρῆθῃ χωρὶς ν' ἀπαρτιθῆται τὰς δημοτικὰς σχολὰς ἐν αἷς ἡδύνατε ν' ἀνιερῆ τις τὸ ὄνομά του ἑγγεγραμμένον εἰς τὰ μητρώα τοῦ αὐτοῦ πολλαίαι σχολαὶ ἴσου. Ἐβδελίαι πάντοτε βραδύαι μὴ ἡλικιούτους ὀφθαλμοῦ προβάλλον τὴν γαστέρα καὶ ἡ δεξιὰ του περισσότερο κἀντίετα μίαν βραδύον, ἐν ᾧ ἡ ἀριστερὰ του ἐτήρει θένον θεραπείας ὀφθαλμοσταλάσσοτος τὸ ἱσχυροῦσιν τοῦ ἀργυροποιοῦ. Ποτὶ δὲν ἠνέχετο νὰ τὸν τραπέζι τις εἰς τὸ καζίνον, πάντοτε δὲ ἄρινεν ἐν *pourboir* διὰ τὰ γαστρὸν καὶ ἑκαμὴν μεγαλοπρεπέστατον μορφοῦσιν ὄντων ἰδελαι προδοκαιοῦσιν νὰ τὸν βοηθῶσιν ὅπως φορέῃ τὸ φορέμα του. Ἐλεγεν ὅτι ἦτο εἰσοστριῶν ἑτῶν ἐν ταῦτοις εἶχε τὴν μανίαν νὰ ἀνακατῆρθεται μὴ παρορακονταίετις. Εἰς τὸν εὐπρόδοκον ἑμβαίνει πάντοτε εἰς τὸ non-fumeuse ἑρπίτες κατὰ δύο ἢ τρεῖς θέσεις μακρᾶν του τὸ pardessus καὶ τὸ μικρὸν του καὶ ἐπιφύει νὰ τὸν χαμερῆσιν πρῶτον οὐ συνεκτιθεῖται του, φρονῶν ὅτι ἐκεῖ ἔχειται τὸ μεγαλοῦν καὶ ἡ ἀξιοπρέπεια. Ἄρ' οὐ ἐσπῶγγίζε τὸ μέτωπον του καὶ ἀπεμάσσοτο ἐκμυθῶν, ἰδελίμων τὸ μανθῆτε του καὶ ἐβγαίνον ἑρμυθίδα τὴν ὄνοικον ἀνέπτυσσε βορμυθῶν καὶ ἔρχετο ν' ἀναγινώσκῃ τὴν ἐπιφυλλίδα. Ἐνομίζετο Κωσμάς Προδρομίδης. Τὸν ἐγνώριον ἐξ ὄψεως πολλοὺς ἀλλὰ ἑσχετῆσθαι πρὸ τῆς τραπέζης τοῦ καζίνου, ὅπου οἱ κοινοὶ φίλοι μετ' ὧν ἐχέμων συνίθετε ἐκεῖ ἐξῆλπον διεδοχμαῖς ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον καὶ μετ' ἀφῆκαν μόνους ἀπέταντι ἀλλήλων. Ἐγὼ, φυσικᾶ, ἤθελῶν τὸτε στενοχωρία τινὰ δότι δὲν εἶχον ἀνταλλάξαι ὅστε λέξιν ἑως τῶν μετ' ἄνθρωπον τοῦτον εἰκίνοσ ὅπως δὲν ἐφῆν διόλου λαμβάνων ὡς ὄντι τὴν κρῆσμον κῆπος θένον μας καὶ μοὶ ἐξήσῃσι sans façons ἐν σιγῶν. Τῷ προσέφερα μελιῶν καὶ ἐκίνοσ τὸ Παθὶ λῆγον
— Ἄν καὶ δὲν κινεῖς . . . διὰ νὰ περάσῃ ἡ ὄρα.
— Ἐμῶν εὐτυχῆ βλέπων κοπτάμενον τῶσον εὐκόλο τὸν γόρδον δεσπῶν καὶ ἐκέρχασε ὅπως σὺδωκα μετ' αὐτοῦ συμπολιτῶν.

— Εἰσθα συγγανὸς τοῦ Νίκου;
Ἄ Νίκος ἦτο ὁ φίλος, ὅστις τὸν εἶχε προσκαλεῖται εἰς τὴν παρῶν.
— Ὅχι, μὴ ἀπεκρίθη καὶ συνάμα ἠγῆθη ὡς ἡλιαντροσελεῖ.
Pardon, ἔλεπον, ἦλθον ὁ Ρούσος μὲ τὴν ἀδελφῶν του καὶ πρέπει νὰ πῶμε κοινὰ τὸν μίαν σιγῆμῶν.
Μοὶ ἑσχεῖται τότε τὴν χεῖρα καὶ ἀπεκαρῶθη.
— Μὰ τί διάβολο! ἰσπίθηθαι ἄμα ἑκαμὴν μόνος. Δὲν πιστεύω αὐτὸς ὁ ἐλευνὸς νὰ ἔχη περισπούδους λόγους οἰκειότητος μετὰ τοῦ Ρούσου ἀπὸ ἐμῆ. Καὶ ταῦτοχρόνως ἴσποικον ἐκίνοσ νῆμα πρὸς τοῦ: νοιολῶντας.
Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἐξέρχασθαι τὴς οἰκίας ἡθελῶν ἀλλοσ εἰς τὸν βραχίονα. ἦτο ὁ Κωσμάς, ὅστις χεῖρ ἀσείστωτος μὴ εἶχε τοιμπίσει.
— Εὐχαίρει, μὴ ἠρώτησ. Πῶς δὲ θάλας εἰς τὸ καζίνον. Καὶ χωρὶς νὰ παρῆθῃ τὸν ἀπάντησιν μοὶ ἔχασσε τὴν χεῖρα ὑπὸ τὸν βραχίονά μου καὶ μοὶ ἐξήτησεν ἐν σιγῶν. Τῷ ἴτινα τὴν σιγαροθήκην μου σῶσσοι, χωρὶς νὰ προφῶρ λείν, ἐλπίων νὰ τὸν ἐξερρωθῶ γρήγορα τοιοῦτοτρόπος.
Ἐν ταῦτοις ἐσπίθωμον εἰς τὸ καζίνον καὶ ἐκείνοσ δίδαξε: δύο ἡμικοικοντάτες consommations.
— Ἄν σ' ἑκαορῆνηκα, βέλεια, μοὶ εἶπε τότε, ὅπου οἱ ἀφῆκα προχθὲς ὄλλογον ἀπότομα . . .
— Ἄ μὰ τὴν ἰστωσιν ν' ἀπαντήσω . . . Μεταξὺ μας τύρα!
Τῷ ὄντι, εἶχον σασθῆ ὅτι σάλας ἐκολογόμενον εἶνε κατὰ τὸ ἡμικοικονταστόν . . . Ἄλλὰ καὶ ἐκίνοσ ἡ consommation ἦτο μετ' ἑμῶν καὶ ἰστωσιν μοὶ ἰστωσιν ὅπως ἐξέρχασθαι καὶ τὸν ἄλλον ἡμικοικοντασόμενον καὶ τὸν δύο σιγαροῦν, τὰ ὅποια μοὶ εἶχε στοιχίσῃ ἡ γυναικὶς τοῦ νέου φίλου μου!
— Ὁ Ρούσος εἶνε παλαιὸς φίλος μου, εἶπε τότε μὴ ἀδελφῶν ὁ Κωσμάς, Πηγαίωσ συχνὴ σπὶ τὸν . . .
— Νοστιμολοκ ἡ ἀδελφῶ του, δίδεοκ ἐγὼ χαριεντικόμενον.
Ἐκίνοσ τότε ἔγινε ὑθορῶσ.
— Φίλε μου, μοὶ εἶπεν, ἐγὼ δὲν εἶμαι τέτοιοσ ἄνθρωπος. Τὰς ἀδελφῶσ τῶν φίλων μου τὰς ἀγκυλῶν ὡς ἰδελαι μου.

Μά ήτο τόσον τραγικός ὁ τρόπος μού' οὐ εἶ-
παγε τὰς φράσεις ταύτας, ὥστε ἐνόμισα ἀνοήτως
νὰ τὸν ἱρωτικὸν αὐτὸν ἀναλογίαν
διετέλει καὶ πρὸς τὰς ἐξελθούσας τῶν φίλων του...
Οὐχ ἦν τὸν ἐν ἰδιωτικῶν περιττὸν νὰ διασκεδάσω
ὄλιγον μὲ τὴν ἀθυρίαν τῆς καρδίας του.

— "Ἄχ φίλε μου, ἰστέναξά. Εἰσεὶ εὐτυχῆς...
"Ἐγερειν ἴπ' ἰμού αἰδήμον βλέμμα:
— Μπαὶ καὶ εἰσεὶ ἱρωτικὸς; ἠρώτησε.
Δὶν ἀπάντησε. "Ἐκείνος δὲ τότε ἐκινήθη ὄλι-
γον, ὠρθάθη ἐπὶ τοῦ καθίσματός του καὶ εἶπε μὲ
περικεθὴ ψυχρότητα.

— "Ἐγὼ ἀγαπητὴ μου εἰσεὶ ἀππλλαγμένος
ἀπὸ αὐτὰ τὰ μαρτύρια... Σκοπεῖω νὰ νυμφευθῶ.
— Καὶ ἔχεις κάμμιαν εἰς τὸ μέτι;
"Ὀ; ἦτο θεσπέσιος μὲ τὸ νεῦμα ἐκείνου τὸ ὅ-
ποιον μοὶ ἐπέβαλεν διάκρισιν. Ἦ στιγμήν ὅτε κα-
τάλληλος ὄπως πεισθῆθ' ὁ ἐλατήριον.

— Τούτλῃστον, εἶπον, ἄς μὴ ἐνδιεφέρω...
— Διὰ τὴν ἰδικήν; "Ἐνοῦξ σου δὶν ἔχεις
παρὰ καὶ μοὶ ἰμωτικῆς τὸ δνομά της...
— "Ἄχ Κοσμάκη μου! Εἰσεὶ ἀληθῆς φίλος,
εἶπον μῆλις κρατῶν τὰ γέλωτα... Διότι ἀπὸ
προχθὲς καθήμεν ἑπάνω εἰς ἀνημέρινα κάρθουνα...
Μ' ἰνόησις βίβλια' ἀγαπῶ τὴν Εὐρυδιάν!

"Ὁ ἀνεγνώστης ἐπίσης θὰ ἐνόησεν ὅτι πρόκει-
ται περὶ τῆς δεσποινίδος Ρούσου.
Εἰς τὴν ἀποκαλύψιν ταύτην ὁ φίλος ἱταρχῆθ.
— Πολὺ καλὸ κορίτσι, εἶπε μετὰ τινα παύσιν-
— Φωνάτσου, ὄπελαβον, ὅτι ἤρχισα νὰ σέ θεω-
ρῶ μνηστῆρά της...
— "Ἄ μπὰ!
"Ἐκκεράτεις στιγμή σιωπῆς.
— Αὐτοὺν δὶν ἔχετε σχέσεις... παρετήρησαν
εἰκεῖνος.

— "Ὀχι, ἀκόμη, ἀπάντησε ὑποκάτωτος.
"Ὁ μορμαρὸς τὸν ὅποιον ἔκαμε τότε μ' ἰσκα-
δάλλει.
— Στάσου, εἶπον, μὰ σὺ φρίνισαι ὅτι μὲ σί-
καίρας!
— "Μπαὶ! καλὴ, πῶς! Τὸ κορίτσι εἶνε καθὼς
πρέπει...
"Ἐσπράξα πλὸν ἀσυνείλητος. Τούτο δὲ εἰ-
σηγεία τὸ ἰδιωτικόν μου, καθ' ἕνα ὅσον τότε εἶχον
διατηρήσει ἀρίστα ἰδίαν περὶ τῆς ἐν λόγῳ δε-
σποινίδος.

— Σ' ἔξορκίζω, εἶπον τότε, νὰ μοὶ εἴπῃς ὅ, τι
γνωρίζεις... "Ἐν θλίβῃς νὰ ἔμεινε φίλος...
— Χρῆσ' μου, ἀπάντησε τότε ἐκείνος μὲ ὄφρα
κατακλιπῆθ', δὶν εἶνε πρόπιον νὰ κακολεβῆ κά-
νεις... Καὶ ἔπειτα τί ἔχει νὰ κάμῃ; "Ὀλα τὰ
κορίτσια τῶρα... "Ἄλλως τι εἶνα αὐτὰ εἰνε...
πολὺ καθὼς πρέπει... Καὶ ἠγέρθη ὡς ἄνθρωπος
ἀ principles ὅπως εἶπεν ἱρκατὰ.

Τὸ κῆρυμα τοῦτο ἐπῆλθεν ὡς ἱστοροφῆσιμα
τῆς ἐντυπώσεως, ἦν μοὶ ἐνεπίσιος τὸ ἔτομον ἱ-
κνω εἰς τῆς πρώτης μας συναντήσεως. Ὁ ἄνθρω-
πος μου ἦτο εἰς ἐπικρίθονος φίλους.
Μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του ἰν τούτοις ἀπέμεινα
σύννοος καὶ μελιῶν κατ' ἱμαντόν διὰ τὸ γούστου
τῆς ρομαντικῆς Εὐρυδικῆς.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ἰσκαπετόμην οὐδὲν γρι-
φοδέσπερον τοῦ θηλυκοῦ μωλοῦ... Ἢ καὶ εἶμαι
βίβλιος ὅτι δὶν δὲ εἰσεῖνον δόλου παρῆξινον,
ἐάν ἦμιν κορίτσι, νὰ δώσω τὴν προτιμήσιν μου
εἰς ἕνα Κοσμά...
Ταυτοχρόνως δὲ εἰς τὴν ἑλλην ἔκραν τῆς αἰ-
θεόσεως ἠκούοντο ἤχηροι γέλωτες. Ὁ Κοσμάς
εἶχε πληγασίει τοὺς φίλους του, οἵτινες τὸν ὑπε-
δύοντο πανηγυρικώτατα. Μὲ κατέλαβεν ἀπόλια
καὶ ἔφρασα πρὸς τὴν ἔξωθον. "Ἐκεῖ ἀντιμετωπι-
σθη μὲ τὸν Ρούσου.
— Τί αἰμῆτωσις!
— "Ἐλα μαζ' ἡ μου, εἶπον καὶ τὸν ἔσφαρ ἔξω.
— "Ἐγὼ νὰ σὶ ἀμίλητος ὑπέλαβεν ἐκείνος καὶ
τὸ πρόσωπόν του ἔγινε σοφῶρον. "Ἄμα δὲ ἀπικα-
κρόθυμεν ὄλιγον ἠρώτησε:
— Δὶν μοὺ λίς: πόσος καιρὸς εἶνε ὅπου γνω-
ρίζεις σὺτόν τιν Κοσμά;
— Ἢ μὲ ἰσκήθην. Ἀθὼν' τὸν Κοσμά... Μὰ
θὰ ἦνε μῆνας ἀπάντησα.

— Εἰσεὶ βίβλιος πολὺ expeditiv, εἶπε τότε ὁ
φίλος μου.
— Ὅρισται;
— Μὰ ἕνα ἄνθρωπον τὸν ὅποιον εἰσάγει τις
εἰς τὸ σπίτι του δὶν ἀρκαὶ νὰ τὸν σχετισθῆ κά-
ναι μόνον ἐπὶ ἕνα μῆνα!
— Τι διαβολὸν ἔνοῦξ; διερωτήθην... Μὰ
ποῖος σοὶ εἶπε χριστιανῆ μου, ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρω-
πος προκωρῆσεν πῆραν τοῦ κατωφλιού μας;
— Πέρα καὶ πέρα, γέρω μου... Ὁ ἀρχιτο

αὐτὸς κινεῖται ἐπὶ κορτεζῆρας τὴν ἀδελφὴν σου
Λίνα!
Μὰ ἦτο πολὺ! Δὶν ἔκινῆθη νὰ κρατῶσω νευ-
ρικὸν γέλωτα.
— "Ἐλα, εἶπον. Πάμε σίτιν.
Καὶ ἐπειδὴ ἐκείνος ἱρκατῶσε οὐκ ἐπέμειναι μὲ προ-
σέβκα.
— ... Διὰ νὰ ἰδοποιήθῃ τὴν Λίνα ὅτι μο-
ναρχαί μὲ τὴν Εὐρυδικῆν.
— Τι θλίβεις νὰ εἴπῃς;
— Φιλτατὴ μου, ἡ μία ἐκ τῶν δύο πρέπει νὰ
ἱγκαταλείψῃ θυῖν θάτερον: Τὸν Κοσμάν ἢ τὸν...
Κοσμάν.

Ἡγιάτικος

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ H K. HENRY GREVILLE

Μετ' ἀλήθεος ἄλλοτε ἀγγέλομεν εἰς τοὺς ἀνα-
γνώστας ἡμῶν τὸν αἰσθητὸν θάνατον τῆς Κας
Henry Greville, ἣς τὸ ὄνομα καὶ εἰρηγῆς μῆ-
θοποιογραφικῶν πάλαντον ἀκριβῶς ἐθελόκωτος
εἰς θέαν ἄς ἐκτιμήσουσι διὰ τὸ ἔν ἐκινῶν ἡμῶν
δημοσιονομῶρον νεωκότου καὶ δὲ τελευτήσιν
τῶν ἔργων αὐτῆς ἡ ΜΑΜΖΕΛΚΑ. Ὁ θάνατος
αὐτῆς ἐκπῆλθῃ ἐκ κερανοβόλου συμφορῆσε.
Ἡ ἄλλη Μαρία Ουαρίας (Celeste) Δουρῆν
θυγάτηρ τοῦ θαλασσο γάλλου γραμματικῶν Φιλε-
ρ Λαβουά ἐν τῆ φιλολογίᾳ τὸ φερόντομον
Ἄρθρ Γρεβίλ, ἐγεννήθη τῇ 12 ὀκτωβρίου 1842
ἐν Παρισίῳ. Κατόπιν θορυβήθησε τοῦ πατρός
αὐτῆς ὡς καθηγήτορος τῆς γαλιλικῆς ἐν τῇ ἐν Πε-
τροπόλεϊ Παριετιστημίῳ, ἣ θορυγῆν αὐτόν, ἣ-
τις ἐπὶ τὴν διδασκαλίαν αὐτοῦ εἰς λίβιν Λαυ-
κράν ἐκκαλεῖσται, τὸν ἠκολούθησε εἰς Ρωσλίαν,
καὶ ἐκεῖ ἐλαβε τὴν ἠκούσιον νὰ μελετήσῃ τὴν
σλαβικὴν γλῶσσάν καὶ νὰ γράψῃ τὰ ὠραιότερα
τῶν μνηστορημάτων της, ἄετα ἔχουσαν ὡς θέ-
μα τὸν ρωσικὸν κοινωνικὸν βίωσ. Ἐνεμπεθῆ
δὲ ἐκεῖ τὸν καθηγητῆν τῆς γαλιλικῆς ἐν τῇ ρο-
μηκῇ Σχολῇ τῆς Πετροπόλεως κ. Δουρῆν. Κα-
τόπιν ἐπανήλθεν εἰς Γαλλίαν, ὅπου ἔργασε
πλείστα ὠραία ἔργα. Τίτλ' εἰς τῶν τὰ μέλα ἱστο-
μῶν ἄριστων ἔργων αὐτῆς εἶναι ἡ Δοξία (1876),
Σωδάννα Σόρμη (1877), Σόνα (ἱστῆς),
ἡ ρωσικὴ βάρβιτος (1879), ἡ κληρο-

νομία τῆς Πενίας (1880), ὁ μύθος Φρασι-
πέ (ἱστῆς), ἡ Ρόζα Ροζίε (1882), Λου-
δοβικὸς Ἐρενίλ (1883), ὁ κόμης Σαβί
(1886) ἡ θυγάτηρ τῆς Δοξίας (1887), τὸ
παρελθόν (1890), ἡ κληρονομία (1891).

"Ἐγράψεν ἐπίσης καὶ ἔκτακτων τὸ ἔργον: Ἡ
ἠθικὴ καὶ πολιτικὴ διδασκαλία τῶν κοριθῶν,
ὡς καὶ ὄφρα καυθῆν ἐν Ἀγγλίῳ: Ὁ ἔξωλο-
σμός του Σαβέλλου. Ἦ καὶ Ἄρθρ Γρεβίλ παντα-
χοῦ ὀνόθεν δὶθη ἱγκαταλείπει μνήμην ἔξο-
χω γυναικόφρονος καὶ ἀγαθοῦρον γυναικῆς,
θερμικῶν πάντοτε ἐθελόκωτος ὡς καὶ ἐπὶ
κερῶν κατῶς φιλαθρομικῶν ἔργων. Ἐσθῶς
ἀκόμη ἐν Μαντόνῳ ἠερολίτιο πρὸς ἀργύριον
ἀγαθοῦρον σωματίου, ἐν Ἄρθρ Μ, ἔκου κα-
τόπι, ἦτο γνωστότετη διὰ τὴν ἀρετῆρατῆρον
ἐλεμῶσιν τῆς ἰρική' ἢ καὶ ὁμοίωτος παρ-
ταχοῦ ἄρας ἢ ἐπὶ τῷ θανάτῳ της ἐβίβει.
"Ἄλλως.

ΕΠΙ ΤῆΣ 21 ΜΑΪΟΥ

Κνέριος
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΙ ΕΛΕΝΗΣ ΘΕΟΦΥΛΑΑΤΟΥ

Εἰς Γενούην τῆς Ἑλλάδος.
"Ὅσῃ ἀδρα ἔρημοσ ταπεινὴ
πλὴν πλῆθθεν ἐκθύωτος θροούσα
χαίρειται φειδῶρ τῇ φωνῇ
τὴν σεπτὴν ὀρτήν σας ἡ Μούσα.

Τερπνὴ δροσὺν πνοὴ εἰς αὐγῆς
σελαγίζοντα φῶτα ποικιλία,
ἐπὶ πῶσης ἀπλοῦται τῆς γῆς
καὶ ραντίζει τὸν ῥόδον τὰ φύλλα.

Μὲ ἠγρὸν ἐκ χαρῶς ὀφθαλμῶν
νοερῶς πρὸς τὸν οἰκὸν σας βαίνα
καὶ μὲ στίβος κροστῶν ἐκ' ἐκπαλμῶν
δι' ἀστεῖρων εὐχῶν μου σὰς ραῖνά!

ΥΠΟ ΤΟΝ ΗΛΙΟΝ

"Ἦ δνωδῶδες ποίημα περὶ τῆς Μαρτινίως. Ἦ
ἐπιτάθη μετὰ τὸν σεισμὸν τῆς Χίου ἔργουαν ψαλλῶ-
μα ἐπὶ πλανοῦσιν κατεῖον ποιητῶν ἠμωδῆ φαρ-

